

Premis Literaris

Vila de Paterna

XLVIII

JOCS FLORALS

2012

PREMI FLOR NATURAL

MAGNÒLIES A LA MAR

RAIMOND AGUILÓ BARTOLOMÉ

Magnòlies a la mar

**“Aquella amor on Venus ha sa regna
a nostre cos ensems ab l'arma guarda.
A molts plaers e dolors no és tarda
e en cor honest moltes vegades regna.”**

AUSIÀS MARCH

“-quin perfum de magnòlia el seu pit adorant!”

Sota el meu llavi el seu

JOAN SALVAT-PAPASSEIT

“i si al meu cervell tu cales foc,
llavors et portaré en la meva sang.”

Noves versions de Rilke

JOAN VINYOLI

“Vaig viure perquè tenia un cor de pedra.
S'hi va tornar amb els embats del temps,
travessat per les passions que el van abassegar,
sempre invisibles als ulls dels altres.”

Sang Presa

VINYET PANYELLA

“Com rius a voltes tu
quan et saps reina”

Sis bronzes grisos d'alba

MARGALIDA PONS I JAUME

“*Sovint et sent i et pense*

immòbil

amb l'obsessió i l'eternitat”

La terra interior

VICENT BERENGUER

“Jo era un nen i ella era una nena
en aquell regne a prop del mar.”

Annabel Lee

EDGAR ALLAN POE

a

Has tornat al bar, que era el nostre,
on tot és desconegut i ja no hi queda res,
ni tan sols aquella espera,
feta de terrossos de sucre i tasses de cafè.

b

Som el disseny publicitari
d'una flor de magnòlia
en uns tassons de vidre.
Sembla que totes les mans
han estat fetes per tocar-nos,
mentre s'empassen a glops
la solitud que els rodeja
i el temps, que de mica en mica,
els anirà descolorint.
Si de debò tens ganes d'estimar-me
ja saps on sóc:
entre el perfil de la magnòlia
i la vorera del tassó,
cada vegada, sense saber-ho,
més a prop dels teus llavis.

C

La llum d'aquest mes em fa nosa
i m'emboira els ulls:
aquells que ho fan tot d'esma
i, de tant en tant, et vénen a veure
per empolsar-se
en un racó secret d'una antiga memòria.

d

No sé si aquesta llosa de llicorella
és d'aquí o és part d'Irlanda.

N'hi ha que diuen, solemnement,
que amb un cop d'ull ja n'hi ha prou.

Jo encara no conec avui

-si em preguntes- com són les coses de casa.

e

No tornaran mai més els dolços estius
ni tampoc les blanques primaveres.
És l'últim mes que ens queda per estimar-nos,
per donar corda a un cor que s'amanseix
però que insisteix en embolcar
els estris que no hem fet servir
per desar-los intactes al seu lloc,
i en tancar amb clau una altra volta
el Pavelló de Caça de Mayerling.

La claror rovellada ens ve a veure
quan l'amor a intervals se t'encén,
i s'atura a la frontissa, com si volgués abraçar-me,
i jo com un il·lús m'ho crec, i cedeixo.

f

No me'n refio,
dels temps que corren,
ni del viatger que duu les maletes buides.

No és bo tancar-se cor endins,
cap a la crosta on tot és invisible i ple d'orgull.

No me n'adono
quan sense pensar-te et penso,
i per fer-ho sóc feliç
i desconec el que vindrà.

g

Sabies
que des de dalt de tot de La Mola
en un dia clar es veu la mar
i fins i tot l'illa de Mallorca?
Si vols hi pujarem
trepitjant els pocs conreus
que encara hi queden
i resseguiem els vells camins de ferradura.
Anirem en compte però,
no fos cas que, en perdre la cobertura
i desactivats, anéssim més enllà
de paisatges feréstecs
i quedéssim perduts enmig de tanta broma.

h

Tot s'enfonsa sota els nostres peus
com si caminéssim per tolls enfangats;
però aquestes grues llampants
que no han tingut temps de desaparionar
resten sublimes fitant un cel de poniol
com monuments a la vergonya.
Estem en el límit de tot
i des del soterrani volem apuntar el cap,
potser, com Fènix, i enginyar-nos-les
abans que la nova fosca ho dragui tot.

i

Caldrà no posar-se massa al sol
per no projectar cap ombra, car
podria créixer i desconcertar-nos, i en un moment
no saber cap dels dos qui som:
si jo sóc jo, o sóc l'ombra.
Ben mirat, aquesta incertesa a l'hora del crepuscle,
sota el cel pigmentat,
podria trascolar-nos i no saber ben bé què dir.

j

No et dono res, ni espero res a canvi,
tal vegada aquest dubte de voler-te, o no,
és el que més m'ha durat. T'ho juro!

k

Tot s'ho endurà el contenidor de la brossa,
fins i tot els projectes plasmats en el plànol
abans de construir-los.

Part del meu cor,
el tacte,
la pell,
i la vida feta a miques
en una borsa de desencís.

Potser un retall meu
et dirà que sóc jo.

A l'atzar de les escombraries,
després,
algú hi pot trobar el meu futur.
Jo me n'hauré anat.

l

No vull allunyar-me més per reconstruir-me
de nou, en una nova ciutat estrangera
que ja no reconec. Els meus escrits ja no diran
res més de mi, ni dels llocs que m'acullen
en el meu exili, ni d'aquell estiu en què vàrem
visitar les runes de Palmira. Te'n recordes?
A hores d'ara ningú podrà reconèixer,
ni en fisonomia ni en vers, totes les paraules
sortides de tu i que jo -fortuïtament- escric amb la lletra
que omple, Helena, els teus quaderns de poemes.

m

Tots els jardins d'hivern
són esclaus de soledats.
Tinc en compte que la felicitat
pot arribar en un instant,
porti, o no, les flors com emblema.
Tot un univers es pot fixar en tu.

n

Tens tota la raó, no som el que volíem ser
i ja no ho serem mai,
i sempre tenim aquest passat present
que ens fujeteja
i ens omple de desig, com aquella
cambra amb finestrons oberts
enyorant la mar de Cadaqués.
Ara, potser la meva realitat
ha deixat de ser una postal antiga,
on la teva imatge es desperta nua
guaitant *un pati de palmeres altes*
per on s'escorre, com llavors,
la llum primaveral d'un cel de Barcelona.

O

Hauríem pogut viure aquell estiu
sense cap acomiadament,
ni de dia ni de nit.

Sense secrets
hauríem escrit un vers amorosit
per assolir després el zenit del poema
en cada estança oberta de Sant Pol
-malbaratada- per estimar-nos
després de fer-nos en mil pedaços.

P

Me n'alegro,
que et llancis al buit d'un interior
per viure la plenitud
que sovint t'ha estat negada.
Si les filles de Zeus t'ajuden, millor,
si no, ja ho saps,
escriu sense parar, secretament,
els teus poemes més bells.

En la penombra d'una suite
els teus versos m'envolten
i jo, expectant, els llegeixo en solitari,
amb les pupil·les dilatades mentre m'envaeix
l'aroma de les magnòlies del jardí del costat.
T'ho pots creure?

q

M'he nodrit de versos teus
a cada pam del poemari.
T'he cercat sense parar
per aquestes contrades fora ciutat,
confiant trobar-te arrelada en algun lloc,
dempeus, plantant cara a la vida.
Qui sap si jo sóc aquest batec d'ales
premonitori que el temps magnànim
et retorna per fondre aquest cor de pedra
o per despertar passions amb gust de poma
on, fins ara, només han habitat les violetes...

V

No tindrem lloc per anar
quan el temps se'ns esborri,
i el temps que amaga el temps
hagi vençut ja,
caducat de gelosies
i de tardes estiuenques
plenes d'un sol antic i noble.
Seguirem la petja de la llum fins arribar
novament a les completes,
per acomodar-nos al lloc on som,
sense luxes esgarriats ni records mutables.
Dóna'm si cal la certesa
d'haver vençut el temps inexorable,
que de tant en tant ens perdona la vida.

S

M'he pres la llibertat de mirar-te als ulls
per escriure't un vers.
Vull que sàpigues
que aquest vers és el mateix que et duu a mars blaves
i t'esbandeix la nineta a l'horitzó.
La impostura de les magnòlies -escriu el poeta.
Sóc capaç ara d'aprendre a viure
i tinc la gosadia de convocar-te a ultramar,
més enllà de les arrels, al bell mig d'una raó.

t

Totes les clarors de l'alba són diferents
a la nineta dels ulls per a tu exhibits,
i a hores d'ara tot el món pot estar desvetllat.
Si t'he de dir la veritat,
hi ha *un àngel que s'ho mira*
i tothom ho sap i tu, també,
i per això arrisca el vol i les ales.
El món segueix allí quan tu te'n vas.

u

Escric en palimpsest uns altres versos
com si fossin teus... i me n'enamoro...
Sóc com la ceràmica d'Itàlia,
guaitant la mar enllà, per si arribat el cas
pogués festejar la de Paterna
i viatjar darrere el solc d'un vaixell corsari
fins als confins de l'amor, ancorats en ciutats
de terra roja, en un port de Palestina,
on la llum del far m'ensenyarà
des dels teus ulls elegits, el retorn.

V

La marea té pressa per anar-se'n mar endins.
Tu cerques al brocanter la peça desitjada
i en el teu interior s'apaivaga el teu desig.
La mar inquieta resta lleugerament encalmada.

W

Vas entrant en els dies on el gris predomina
i les tardors volen ser eternes.

Ja no hi són els socorristes per salvar-te
de l'ofec, pots seguir nedant per sobreviure
o enfonsar-te mar endins.

Tant de bo, una altra generació
se'ns acosti, sobtada, pel que hem fet,
i compri un llibre de poemes a la deriva
on llegeixi el teu naufragi recaigut i voluntari.

x

Inconscient, abandonat i a la deriva
amb un sol esbatec per sobreviure
volava per damunt les terres de casa
i les hortes de ponent,
pels turons verdosos i abançalats,
fets de marges i soques d'olivera.

Lluny de la mar encrestada i les tempestes
a mig fer, navego sense els remes de Caront
i temo per l'eslora
com un vers anodí, sense paraules.

y

Totes les ciutats, quan s'acosta la mort,
són imatges en blanc i negre,
fisonomies tortes de miralls esquerdat;
no hi ha estiu que valgui ni que la faci diferent.
S'han perdut de bon tros les nostres illes,
les dels somnis o les dels tresors,
s'han enfonsat dins la mar que crèiem nostra
per tornar-se invisibles, si més no, per als navegants.
Tot clama el rumb que li pertoca,
les brúixoles i els ocells s'han fet amics
recollint els versos del naufragi
i les paraules que s'endurà el vent
abans que es faci la fosca de l'oblit.
Els núvols fa estona que presagien aigua.
La platja de Peníscola en aquest temps
s'empara de tristesa i la mar davant meu
resta en calma. Tu llueixes les arracades
fetes de petxines, al teu pit els collarets festius,
d'un blau intens enyoren les carícies,
jo tinc encara, al meu cos, tapissos d'aigua.
S'accelera el cor, s'ennuega l'ànima.
Si t'asseus a la terrassa del bar en aquesta hora,
lluny de l'estiu dels teus dies, la llum del crepuscle
amidarà la distància del somni a la càbala.

Z

Des del lloc estant
les llums tardorenques
són tornassolades.
L'oblit s'enfila llaminer
per l'últim raig de llum.
La mar s'obre
per acollir temorosa
les aigües dels desigs,
la flor de magnòlia,
la paraula feta vers i poema.
Al capdavant
-i per això t'estimo-
sense aquesta mania d'escriure
què serà de nosaltres?